

The Memory Mission

Three countries. One Story. No way back.

Katka Havlová
levels A2 * B1 * B2

česká verze

ČÁST I – Protinožec a učitelka češtiny

1.1 James

1.1.1

Podíval se na hodinky. Ještě sedm minut a může zavřít. Vlastně by klidně mohl zavřít hned, jako obvykle v úterý touhle dobou neměl žádné zákazníky a byl to jeho krámek, mohl si dělat co chce. Zvláště, když se tak zabral do čtení, že úplně potlačil nutkání močit a teď už byl tlak v podbřišku skoro nesnesitelný.

Prostě by otočil klíčem a odběhl dozadu si ulevit. Jenže ten pravidelný rytmus ho uklidňoval. Kdyby někdy zase začal zapomínat, měl by určitou jistotu. Ten den jsem zavřel krámek přesně v sedm. Protože ho zavřel přesně v sedm úplně každý den za posledních pět let. Přesně v jedenáct otevřel a přesně v sedm večer zavřel. Tuhle jistotu mu nikdo nevezme. A když se stane něco mimořádného, všechno si zapíše. Ne, že by se toho moc dělo. Jeho život tak nějak ustrnul v čekání. Čekání na staré vzpomínky, které se mu před pěti lety vymazaly z hlavy, a ne a ne naskočit.

1.1.2

Když tenkrát prošel letištní halou a zůstal stát před otevřenými posuvnými dveřmi se směšně malým kufríkem, nejmenším, s jakým kdo spolu s ním přiletěl obrovskou „á třistaosmdesátkou“ přes půlku světa, vlastně si docela přál zapomenout. Ale takhle doslova to teda nemyslel. Jeho pobyt v Praze začal výborně. Právě ještě v letištní hale před provokativně se otevírajícími a zase zavírajícími posuvnými dveřmi, kterými se neodvážil projít ne ze strachu z nového života, což tak nějak původně předpokládal, ale protože uprostřed melbournského horkého léta sbalil svých pět švestek, nahodil džíny, tričko a tenisky a za 24 hodin se objevil v Praze, kde zrovna panovala třeskutá zima. Okamžitě se do něj pustil mráz, ale stál tam jako přikovaný. Jak jsem mohl bejt tak blbej?

A to na tom bylo právě to nejlepší. Musel začít hned přemýšlet o něčem úplně jiném, než čím se trápil skoro celou cestu, dokonce i když během letu dokázal chvilka usnout, nepohodlně poskládaný v malém prostoru sedadla, sice vlastně docela pohodlného pro lidi normálního vzrůstu, ale ne dost prostorného pro skoro dvoumetrového chlapa. Teď stál v tričku, džínách a teniskách v letištní hale, kolem něj proudili lidi v tlustých bundách, teplých botách a chlupatých čepicích a on cítil mráz až do morku kostí.

1.1.3

I teď se otrásl jakoby chladem, to způsobovala ta malá potřeba, kterou pořád

odkládal, muselo to počkat, než bude sedm. Ještě tři minuty. Musím to vydržet, jsem přece pánem svého měchýře, pomyslel si. A navíc na tom závisí můj klid. V prvních letech pořád čekal, že se objeví někdo, kdo ho znal dřív a kdo mu pomůže dát si věci dohromady, i kdyby si nevzpomněl, aspoň bude vědět, co se dělo.

Byl skálopevně přesvědčený, že někdo takový se objeví hned, jak se vrátí z nemocnice domů. No, dobře, tak to nevyšlo hned, ale určitě další měsíc, někdy brzy musí někdo přijít. Ale žádný takový někdo se neukázal. Ani za rok. Ani za dva. Strašně moc chtěl vědět, co se dělo ten rok předtím, snažil se vzpomenout, ale bylo to marný. I k Daně, psycholožce, která mu pomáhala si vzpomenout na moment nehody a na minulost, už teď chodil spíš jen kvůli sexu. Už moc nevěřil, že si ten rok poskládá dohromady.

1.1.4

Věděl, že se narodil v Austrálii, že jeho matka byla emigrovaná Češka, že sem přiletěl, aby vypořádal pozůstalost po jejím bratrovi a vzpomínal si i na to, proč se rozhodl antikvariát po strejčkovi si nechat a provozovat ho dál. Pamatoval si ten pocit, jak se najednou nechtěl vrátit do Austrálie, i když teď už nevěděl proč, a jak to všechno nedávalo smysl, protože sem přiletěl s malým kufříkem právě proto, že plánoval co nejdřív všechno vyřídit a letět zase domů. Cítil to, ale nepamatoval si žádný detaily, celý ten rok před nehodou se mu z hlavy vymazal. Zajímavý bylo, že nezapomněl česky. Původně uměl jen trochu, co ho naučila matka, takže to, jak se domluvil po nehodě, bylo určitě zásluhou jeho úsilí a učení v tom předchozím roce. Ze kterého všechno kromě češtiny zapomněl. Česky mluvil dobře, to mu v hlavě zůstalo.

Konečně sedm, dlouhými kroky přešel obchůdek, na dva kroky zdolal 6 schodů vedoucích ke dveřím, cvak, otočka a za pár vteřin už se dočkal úlevy na malém wc. Opláchl si ruce a rozhlédl se po pokojíku, ve kterém bydlel. Ten malý temný kout ho uklidňoval. Vlastnil po strejčkovi v Praze několik bytových domů, o správu se starala jedna právnická kancelář a on se usadil v tomhle zatuchlém polosuterénu. Z pokojíku vedlo okno do vnitrobloku, ve dvoře bylo asi třicet čísel nad zemí. Ale protože měl rád šero, vůbec mu to nevadilo.

1.1.5

Vrátil se do krámků, protože si uvědomil, že ve spěchu jen otočil klíč, ale nechal ho v zámku. A navíc musel zatáhnout závěsy. Po zavíračce totiž antikvariát používal i jako obývací. A protože celá přední stěna byla prosklená, i když takovým tím starým tlustým tvarovaným sklem, chtěl tu mít soukromí. Bydlel v centru, kousek za Filosofickou fakultou, kudy se přes den promenádovaly houfy turistů směrem k židovským památkám, a v noci se tu potloukaly hlučné skupinky cizinců opojených

levným českým pivem. Teď byl květen, venku bylo příjemně, ale během zimy sloužil ten závěs taky jako tepelná izolace. Někdo mu navrhoval, že by se měl dům zrekonstruovat, aby měl obchůdek i svůj pidi bejváček v lepším stavu, hlavně nový, pořádně těsnící okna a dveře. Ale představa, že stěhuje ty tisíce starých knih někam pryč a pak zase zpátky, se mu vůbec nezamlouvala, a tak se spokojil s tím, že rám okna a dveří antikvariátu vlastnoručně natřel, aby svou omšelostí tolik nekontrastovali s novou fasádou, a okna nechal vyměnit jen v bytech nad ním. Jenže to znamenalo, že mu sem furt od dveří táhlo. Aspoň jeho nájemníci měli pohodlí. Platili nájem a živili ho. Bylo fuk, kolik v antikvariátu vydělá, jestli vůbec něco. Nepotřeboval to. Potřeboval se prostě zabavit.

1.1.6

Než zatáhl těžký závěs, všiml si na rohu přes ulici zase té postavy. Asi taky měla své rituály jako on. V poslední době, pokaždý, když v sedm zamykal, tam stála, asi vášnivá kuřačka, vycházela před dům ve stejnou dobu na pravidelný cigárko. Možná, jen ho to napadlo, nesledoval ji nikdy dost dlouho na to, aby si všiml, jestli kouří. Ale bylo to logický. Proč by tam jinak takhle postávala? Zrovna dneska ji zastihl, jak ze svého oblíbeného místa odchází. Protože už bylo po sedmé. Zamkl v sedm, ale k závěsu se vrátil o pár minut později.

K jeho překvapení nevešla do domu naproti, ale odcházela pryč. To už mu tak logický nepřišlo, proto ho to zaujalo. Zapiše si to dneska jako mimořádnost. Kdyby zase začal zapomínat, aby věděl, co se stalo. Měla takovou zvláštně vratkou chuť, jako by byla opilá. Ale pak si uvědomil, že se drží nápadně blízko při zdi a vzpomněl si na Hesther. Jeho sousedka v Melbourne. Vždycky šla po chodbě blízko při zdi a měla podobně vratkou chuť. Roztroušená skleróza. Hnusná nemoc.

1.1.7

Zastrčil ruku za závěs, nacvičeným pohybem vytáhl klíč ze zámku a přešel k pultíku. Natáhl ruku pro knížku, která ho tolik zaujala, že zapomněl i na svoje základní lidské potřeby, a uvědomil si, že si vůbec nevzpomíná, proč ji začal číst. Kde ji vzal, z kterého regálu. A proč právě tuhle. Hm, asi to nebylo nijak důležitý. Prostě chtěl číst, sáhnul po knížce, kterou měl zrovna nejbliž, otevřel ji a když ho zaujala, tak prostě četl. Leopold Kočandrlé.

I kdyby to byl nějaký známý český spisovatel, nevěděl by to. Nevyrostl tady, neznal českou kulturu. I když pár základních pilířů už znal. Hašek, Čapek, Havel. A taky Jirásek, protože několik exemplářů v obchodě měl a dobře prodal. Neruda. To zase kvůli Nerudově ulici, kterou měl rád, a tak si o jejím názvu něco zjisti. Zjistil? Nebo mu to někdo řekl? Ale kdo? Kdo by mu to mohl říct a pak se už nikdy neukázat? Nedokázal si představit, co tady ten rok dělal, že neměl jediného přítele, jediného

známého. Prostě nikoho. A to ho děsilo. To neznámo mohlo totiž znamenat cokoli. Úplně cokoli. Ten pocit nejistoty se mu vůbec nelíbil.

1.1.8

Nechal knížku knížkou a vrátil se do pokojíku, aby se navečeřel. Otevřel ledničku a vyndal kus salámu. Suchý salám v celku. Pořád ho udivovalo, že češtinu nezapomněl. Že si pamatoval i ty kulturně typický fráze, jak ho v masně neustálým opakováním dotazu naučili, že to, co chce, je vlastně suchej salám v celku. Třicet deka v celku nebo nakrájet? A pak taky v hospodě, jedno velký, malý, řezaný. Desítku nebo dvanáctku? Tohle si pamatoval. A jinak nic. Ani to, do jaký hospody na to jedno malý nebo velký, světlý nebo řezaný chodil. Nebo s kým tam chodil.

To se ale v centru Prahy nedalo nijak snadno zjistit. Zašel tenkrát do pár hospod, jestli se někdo chytí, jestli dá někdo najevo, že si ho pamatuje, ale všechny hospody a restaurace kolem jeho bydliště byly akorát pasti na turisty, kde se točil i personál a nemělo vůbec smysl v tom pátrání takhle pokračovat. Jenom v masně na rohu Perlovky si ho prodavačka pamatovala. To dala jasně najevo otázkou „Lovečák nebo poličan? Zase třicet deka v celku?“. Ale bylo nad slunce jasnější, že krom jeho salámových preferencí o něm nic neví.

1.1.9

Oloupal kus salámu, nakrájel si pár koleček a špičkou nože pak kolečka napichoval a namáčel v kelímku s hořčicí. Měl hlad. Jedl jenom jednou denně. Spal dlouho, tak nestíhal před otevřením snídat. Otvíral v jedenáct, takže pak nebyl čas na oběd. Zvykl si na to. Vlastně ani neví, jestli si musel zvykat. Možná vždycky jedl jednou denně, nepamatoval si to. Nasvědčovalo by tomu i to, že je tak hubený. A vždycky byl. To dokázal říct s jistotou, protože pořád nosil ty stejné džíny, ve kterých sem tenkrát přijel. Bylo teda jasné, že svým současným dietním stylem nijak nezhubnul. Ať to tak dělal vždycky, nebo až ve svém novém životě po úrazu... každopádně mu to stačilo. Ale dneska ho pár koleček salámu neuspokojí. Neměl chleba. Tady v Čechách se sní obrovský množství chleba. Jí ho tu ke všemu. Se salámem, s polívkou, s čočkou, s gulášem. Kultura chleba, točenýho piva a čerstvě krájenýho salámu. Vyhovovalo mu to.

Vstal, zastrčil si do zadní kapsy peněženku, popadl svazek klíčů a vyšel z pokojíku do průchodu. Zamkl, prošel dlouhou chodbou a vyšel na ulici. Nají se někde venku. A dá si jedno velký světlý. Možná dvě.

1.2 Rozbité vzpomínky

1.2.1

„To tě radši zabiju!“ Vykřikla a ve vzteku do něj strčila. Nečekal to a zapotácel se. Koutkem oka zahlédl tu propastnou hloubku a rychle k ní vztáhl ruku. Podklouzla mu noha na listí. Zachytila ho a vytřeštila oči. Bylo vidět, že se bojí. O něj? Že ho málem shodila ze srázu? Že ho málem zabila? A proč to chtěla udělat?

Probudil se zpocený. Chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Zdálo se mu to, nebo se mu konečně vybavila nějaká vzpomínka? Snažil se si ten křehký okamžik pořád opakovat, aby si ho zapamatoval, než se to jako jiné sny po chvilce rozplyne a zbude jen pocit. O pocity nestál. Potřeboval fakta. Jestli to nebyl jen divoký sen, ale zasutá vzpomínka, potreboval si ji uchovat.

1.2.2

Neví, kdo to byl. Viděl jen ty vyděšené oči. Ale nepoznával je, nedokázal je nikam zařadit. Mohl to být jenom sen a stejně tak to klidně mohla být skutečná vzpomínka. Třeba to fakt chtělo čas, spoustu času, pět let... Třeba to jeho podvědomí odmítalo, protože se stalo něco tak strašného, že se prostě neodvažoval... že si na to nechtěl pamatovat. Možná to všechno způsobil někdo, kdo ho měl rád. Teda minimálně do určitý chvíle. Než se stalo něco, co ji donutilo vykřiknout „to tě radši zabiju!“. Tohle přece člověk říká ze vzteku, v obraně, když mu někdo ublíží. Musel něco udělat nebo říct. Naštvat ji. Ale koho? A čím? Bylo to pryč.

Pořádně nevnímal, že s ním zase koketuje ta frankofilní brunetka. Chodila si k němu pro knížky s francouzskou poezií. Perfektně to k ní sedlo. K její háčkované vizáži. Byla jemná a vždycky se nechal k flirtování strhnout, možná by z toho mohlo jednou něco být, až příště v sedm hodin otočí klíčem, nezůstane v obchůdku sám. Popadne ji za její široký háčkováný rukáv a zatáhne ji dozadu. Jenže to nejde, do takového kutlochu takovou princeznu. A určitě ne dneska. Skoro ji nevnímal. Od tří hodin nespál. Potom, co ho probudila ta děsivá vzpomínka, už neusnul. Pořád na to myslel, snažil se přivolat víc a víc vzpomínek, vybavit si tu tvář, nějaký další pocit, ale nepřišlo už nic. Kromě jistoty, že to nebyl jenom sen. Skutečně si vzpomněl. Opravdu se to stalo.

1.2.3

„Je možný, že sis začal vybavovat okolnosti svého úrazu. Je to možný, ale nenech se unést. Tohle se mohlo klidně stát úplně kdykoli. Někáká hádka při procházce. Byla to určitě děsivá chvíle, ale vůbec nemusí mít s tou nehodou nic společného. Přece tě nenašli v roklí. Neměl jsi nic zlomeného, ani žádný škrábance. Jenom ránu na hlavě. Rozhodně je ale skvělý, pokud sis konečně aspoň něco vybavil.“ Dana. Jasně, že má

pravdu. Akorát to nemohlo být úplně kdykoli. Muselo to být v tom roce, který mu zmizel. Zmizely mu i nějaký detaily ze života v Austrálii, ale kdyby se to stalo tehdy a tam, ta osoba by nemluvila česky. Ledaže by měl takovou hádku s matkou. A o tom pochyboval.

Háčkovaná se asi urazila. Nezabral na ni. Škoda, jestli už nepřijde. Škoda, jestli přijde už jen pro knížky a na něj se vykašle. Bylo to slibný. Uvědomoval si velmi dobře svůj věk a uvědomoval si, že na něj nevypadá, že na lidi působí mnohem mladší, uvědomoval si taky, že se mnohem na míň cítí, prostě mu nepřišlo, že už prožil tolik let. Možná proto, že toho tolik zapomněl. Chvílema byl se ženským až nesmělý, hlavně s těma studentkama, co sem chodily a flirtovaly s ním, protože to byly knihomolky, kterým vysokej, štíhlejš blondák, co se vyzná v knížkách, připadal neodolatelně sexy. A uvědomoval si taky, že to s nimi umí. Odjakživa? Nevzpomínal si, že by byl nějaký playboy. Ale nevzpomínal si na spoustu věcí.

1.2.4

Každý narozeniny si jednu dopřál. Byly hrozně mladý. A jemu bude letos pětáctýřet. Za dva měsíce. To už mohl mít háčkovanou pěkně zpracovanou, že by třeba ten kutloch pak ani nevnímala. Nebo by si to s ní rozdal přímo v antikvariátu. Byl tu takovej hezkej koutek s kobercem a polštářky pro pohodový uvelebení se a pročitání knížek. Nevadilo mu, že si sem tam někdo přijde jen počíst a knížku nekoupí. Nepotřeboval nutně prodávat. Měl rád knížky a měl rád lidi, co uměli knížky ocenit.

Bude se muset trochu víc snažit, aby letos o narozeninách nezůstal sám. Ne ze sentimentu. Prostě kvůli sexu. To byl takovej jeho dort se svíčkama. Na tom koberečku občas proběhlo něco lechtivýho, ale pokřtěný zatím nebyl. A háčkovaný by slušel. Bude se příště muset víc snažit, jestli ještě přijde. Ale dneska na to prostě neměl ani sílu, ani náladu. Pořád se mu v hlavě honil ten sen. Noční můra. Chtěl si vzpomenout a zároveň se začal bát, co zjistí.

1.2.5

„Nechci tě strašit, ale vzpomínky jsou někdy zrádný. Klidně to taky mohlo bejt obráceně. Klidně si mohl strčit ty do ní. Viděl jsi ty vyděšený oči. Ona se možná bála, že spadne. Vztáhla k tobě ruku. Zahlídl jsi tu vejšku, podklouzla ti noha. Musíš bejt fakt opatrněj, než uděláš nějaký závěr.” Dana. Má pravdu samozřejmě. „Přece nemyslíš, že jsem já chtěl shodit ji. Nebo že jsem ji dokonce shodil. Zabil! To ona přece řekla, že mě radši zabije,” namítl chabě. „To je docela dobře možný. A možná do tebe i ze vzteku strčila. Ty jsi ale silnější, třeba jsi ji odstrčil... dokud toho nebude víc, neukvapuj se. Taky třeba o nic nešlo, jen o hádku a chvilku strachu kvůli nebezpečnému terénu. Tebe našli nahoře, ne dole. A dole přece nikoho nenašli,

takže jsi nikoho nezabil. Tohle se mohlo stát kdykoli.”

Další noc celou prospal. Večer odpadl únavou a žádný děsivý sen ani vzpomínka ho neprobudily. Pochopil, že si začal vzpomínat, ale zároveň rozuměl Daniným námitkám, že to může být vzpomínka na cokoli. Počká, jestli se mu obraz teď nezačne pomalu skládat. Vypadalo to nadějně. Stejně tak nadějně se to ukázalo s háčkovanou, stála totiž před krámkem, když v jedenáct odemykal. Otevřel a usmál se na ni. Každý má někdy blbej den. On ho měl zrovna včera. Dneska byl zase okouzlující. Aspoň doufal. Přece jen jí bylo tak dvacet a jemu skoro pětadvacet.

1.2.6

Řekla, že tam včera něco zapomněla. Jo, jasný, dobrá finta, pojď dál. Zamířila rovnou do toho koutku. Proboha, je jedenáct, otevírám, zhrozil se. Sklonila se a zvedla z koberečku sluneční brýle. Což mu připomnělo, že by tu měl zase trochu poklidit. Asi týden už se k tomu nedokázal dokopat a bůhví, co se tady všechno válí. Přehlídl i velký sluneční brýle. Buď je tu nechala schválně, aby ráno měla záminku, nebo je tu prostě fakt zapomněla. Dík, musím jít. Chvíli to vypadalo, že váhá, jestli mu má lípnout pusku na tvář, jak to dělají její oblíbení frantíci, ale nejspíš ji odradilo, že je skoro o dvě hlavy vyšší a že by ho k sobě musela stáhnout.

Tuhle patálii se svou výškou už kdysi vyřešil. Když věděl, k jakým partiím chce mít blízko, našteloval kočičku na správný schod, nebo na vhodný kus nábytku. Tohle už uměl. Kdyby se ona na druhém schodu ještě otočila, zjistila by, že je kousíček za ní a ve správný výšce. Na líbnutí po francouzsku nebo na francouzáka. Ale neotočila se a byla pryč. Měl by si to zapsat. Nechal se tak unést myšlenkami na tu záhadnou vzpomínku, že si včera zapomněl poznamenat, jak uraženě odešla. A dneska si musí napsat, že si přišla hned ráno pro brýle. Už nechtěl nikdy nic zapomenout. Byl to hrozný pocit. A ještě horší je začít si zase vzpomínat, jak už teď věděl. Kdyby teď mohl otevřít nějaký zápisník a přečíst si vlastním písmem zapsaných pár událostí, nemusel by pochybovat o tom, jestli je to pravda nebo jenom přelud.

1.2.7

Většina dní byla naprosto jalová. Nebylo co zapsat. Byl vlastně rád. Když se nic neděje, nemusí si nic pamatovat. Nemá co zapomenout. Ale co když! Co když takhle jalový byly všechny jeho dni i v tom prvním roce? To jediný by totiž dávalo smysl. Nic se nedělo. S nikým se nesblížil. Učil se česky a jen tu tak nezávazně flirtoval. Chodil ven sám, do turistických hospod, kde si ho nikdo nemohl pamatovat. Třeba tam chodil i proto, že mohl chvíli mluvit anglicky. Čeština pro něj byla pořád přece jenom cizí a docela namáhavá. Třeba to už tenkrát tak chtěl. Den za dnem trávil tady v té své sluj, kam slunce nesvítí, zahloubaný do knížek, kterými se nikdy dřív nezabýval – to tak nějak věděl a pamatoval si matně, že kdysi pracoval v nějaké

bance – ale jakmile se tu ocitl, hned se cítil jako doma a uvědomil si, že do Austrálie už se nevrátí, že zůstane tady, kde má kořeny, i když už všichni z jeho rodiny byli po smrti. A neměl nikoho a byl na světě sám a teď i věděl jak dokonale sám.

1.2.8

Tenkrát se nejspíš někde na venkově pohádal s nějakou slečnou, nic to neznamenal a nic vážného se nestalo, ale už se třeba pak nevidali, a tak neměla žádnou potřebu ho vyhledat. Blbý bylo, že se po té nehodě nenašel jeho mobil, takže neměl vůbec nic, kde by mohl začít pátrat. Mohl by projet seznam kontaktů, obvolat je, něco se dozvědět. A i kdyby si neukládal kontakty, protože si rád pamatoval čísla nazpaměť, tak by mohl zavolat na historii hovorů. Nebo si přečíst esemesky. Ale bez toho mobilu a v cizí zemi bez rodiny byl úplně odříznutej.

Z nemocnice ho poslali domů s propouštěcí zprávou na jméno James Collumn, a to bylo všechno, co o sobě věděl. Našli ho blízko vykradeného auta, který si na svůj pas půjčil v půjčovně. Auto nebylo nabourané, ale všechno cenný z něj zmizelo. Zmizely i jeho doklady, pas i řidičák. A peníze, pokud nějaký u sebe měl, což pravděpodobně asi měl. Podle auta teda zjistili, kdo si ho půjčil, a tím dostal jasnou identitu. Antikvariát si pamatoval, věděl, kam „domů“ má jít. Klíče měl v kapse. A tak šel. Půlku hlavy měl oholenou, dlouhá jizva svítila na jeho bílý lebce, ale jinak byl fyzicky úplně v pořádku.

1.2.9

Musel si vyřídit nový pas a zajít na policii kvůli protokolu, do kterýho jim stejně neměl co nadiktovat. Vůbec nevím, že jsem někam jel, natož kam nebo s kým. A pak mě tam našli s rozbitou škeblí a když jsem se probral, už jsem si na nic nevzpomněl. Policajt byl trochu v rozpacích, ale co mohl dělat? Dal Jamesovi vizitku se jménem PhDr. Dana Vítová, že by mu mohla pomoci si vzpomenout a že by pak mohli protokol doplnit a taky obnovit pátrání a najít toho, kdo to udělal.

Doktorce Vítové zavola, ale pět dlouhých let, šedesát nekonečných měsíců, tisíce proplkaných minut neodhalily vůbec nic. Kromě těch jejích pevných koziček, na který furt při jejích seancích čuměl. Úplně ho hypnotizovaly. A jednou se prostě naklonil z terapeutického gaučíku, na kterým seděl, a položil jí ruce na kolena. Ani se nepohnula a udiveně na něj zírala. Asi váhala, jestli mu má jednu vrazit a usměrnit ho, nebo jestli ho nemá poplašit. Přece jen, byl to blázen. Psychouš, co nevěděl, co se s ním dělo. A nevěděla to ani ona. Netušila, co kdy v minulosti udělal a co od něj může čekat. Že jí rozeptá halenku, to bylo nejspíš to poslední, co čekala. A tím vzala celá psychoanalýza za své. Od té doby mluvili jen trochu. A věnovali se něčemu mnohem příjemnějšímu, co oběma pokaždý přineslo uspokojení, na rozdíl od zbytečného žvanění o minulosti, která pro něj nejspíš jednou pro vždy přestala

existovat.

Až do včerejška. Včera se začalo něco vynořovat.

1.2.10

Cinkl vchodový zvonek. I ten tu po strejčkovi nechal. Staromódní mosazný zvoneček, který ohlásil a zároveň i uvítal každého nového zákazníka. Vzhlédl od pultu. Venku bylo jasné světlo, takže viděl jen siluetu, ale hned ji poznal. Tu vratkou, váhavou chůzi. Jak opatrně sestupuje schůdek po schůdku a přidržuje se zábradlí. Antikvariát nebyl velký, možná teda holý prostor docela velký byl, ale byl nacpaný regály s knihami. Takže vznikla jakoby úzká chodba, dlouhá skrz celý dům, skoro dvacet metrů. Měl dost času si rozmyslet, co jí řekne, až přijde k němu. Pultík s kasou měl totiž až vzadu. Když sem přišel poprvé, divil se tomu, ale někdo mu vysvětlil, že strejček si zakládal na tom, že nevede supermarket ale malej krámk, kde svým zákazníkům věří. James to tak nechal. A navíc se tam v tom rohu cítil v bezpečí.

1.2.11

Došla skoro až dozadu a zastavila se před regálem s vojenskou tematikou. Jo to víš žejo, ty si určitě jdeš pro knížky. A určitě tě zajímá military. Nechal ji chvíli váhavě přejíždět pohledem hřbety knih a pak řekl: „Poezie je támhle. Hlavně francouzská.“

Otočila k němu hlavu. „Nemám ráda básničky a nesnáším všechno francouzský. Zeptej se kohokoli, kdo mě zná a víš co ti řekne?“

„Že nemáš ráda básničky?“ Zareagoval automaticky. V hlavě mu začalo hučet. Moment, počkat, tohle, tohle je jasné že jo. Tohle už někde slyšel, tohle už taky odpověděl. Takhle, nebo nějak podobně.

„No vidíš, a to mě sotva znáš.“ Odpověděla a přešlápla z nohy na nohu. Bylo vidět, že je jí to nepohodlný. Nabídl by jí, ať si sedne ke čtecímu stolku, ale nechtěl ji urazit, dát najevo, že poznal její nemoc a taky se nemohl zbavit toho hučení v hlavě. Dívali se na sebe, ona tak nějak vyčkávavě, a on jen tupě. Něco mu tím připomněla, ale bylo to hned zase pryč. Asi už nastalo to období, kdy si začne vzpomínat, ale bude to nejspíš hodně bolet.

1.2.12

„Viděl jsem tě párkrát tamhle na rohu,“ pohodil rukou směrem ke dveřím. Ani nevěděl, proč jí to řekl. Měl nutkání mluvit a nevěděl o čem.

„Aha.“ Řekla jen. A pak zase ticho. Nedívala se na knížky, ale pořád na něj. Pak se trochu rozhlídla a sama zamířila k čtecímu stolku. Opatrně si sedla. Najednou nějak zrychleně dýchala.

„Jsi ok? Nechceš třeba trochu vody?“ Vlastně by docela rád na pár okamžiků zmizel vzadu, napustit jí sklenici vody byla dobrá záminka. Potřeboval se trochu vzpamatovat.

„Ne... Jamesi,“ odpověděla váhavě. Došlo mu, že použila jeho jméno, aby zjistila, jak bude reagovat. Ona ho zná. To není náhoda. Možná je to ta slečna, se kterou se strkali na kraji té hluboké rokle. A neví, co si on pamatuje. Pět let, než přišla první vzpomínka a pak jeden den, než konečně přišel nějaký tehdejší přítel.

No, kdoví, možná nepřítel. Nemohl si být jistý.

1.2.13

„Tak dlouho jsem čekal, až někdo přijde. Proč ti to trvalo pět let, proboha?“

„Takže si na mě vzpomínáš?“ Slyšel v jejím hlase naději, ale musel ji zklamat.

„Ne,“ přiznal. „Vůbec, je mi líto. Ale došlo mi to. Nějak mi to došlo. Pět posranejch let jsem tady kurva čekal!“ Vyklouzlo mu. „Promiň, promiň... nevím, jestli víš, že já...“

„Jo vím. Měl jsi nehodu, všechno jsi zapomněl. Taky jsem měla nehodu. Ale nezapomněla jsem. Jenom jsem nemohla přijít.“

Vycítil, že je to nějak divně těžký i pro ni. Ale jak to? Jakou nehodu? Proč proboha nemohla přijít za člověkem, o kterém věděla, že ztratil kus paměti, aby mu trochu pomohla zjistit, co je zač. Klidně ho pár týdnů pozoruje támhle z protějšího rohu a nic, nic. Vychutnávala si to? A najednou ji napadlo, že sem nakráčí a vybalí to na něj? Takhle si to vůbec nepředstavoval. Chtěl mít radost, až někoho z minulosti potká, že se něco dozví, ale akorát ho to naštvalo. Přišlo to nějak příliš pozdě. Přišlo to úplně špatně.

1.2.14

„Nepůjdeme si to vyříkat někam jinam? Nějak tady nemůžu dejchat.“ Řekla ztěžka.

„Nechceš radši sedět, když máš problém s chůzí?“

„Jak to myslíš?“

„No, tak nebudu předstírat, že jsem si nevšiml. Znáám lidi s roztroušenou sklerózou. A stejně nemůžu odejít, zavírám až v sedm.“

„Jamesi, já myslím, že vím, co se stalo a myslím, že jsme v tom autě jeli spolu, nejsem si jistá, nevzpomínám si jasně, je to šílený, že jsme oba... že jsme to zapomněli, vím, že to je hrůza a ty máš tu jizvu na hlavě krásně zamaskovanou vlasama, zato já.... Já to zamaskovat nemůžu. Jak vidíš. Jak chodím.“ Vychrlila ze sebe a bylo mu jasné, že to tak musela rychle vysypat, protože by to jinak asi

nedokázala říct vůbec.

Snažil se zpracovat tu myšlenku, že se znali, že ona ví o autě, že v něm jeli spolu, že tam pak našli jen jeho, a co ona? Nikdy nebyla nikde žádná zmínka, že tam našli někoho dalšího, to by si to přece dali dohromady a když ona si může vzpomenout, mohli by pátrat... Bylo to trochu moc zamotaný.

Přešel si opatrně po dlouhé jizvě. Nijak si ji nepřipouštěl, nic ho nebolelo a měla pravdu, vlasy ji pěkně zakryly.

1.2.15

„A co se stalo tobě? Ne, počkej,“ zarazil se. „Kdo jsi? Jak se jmenuješ?“

„Jsem Julie. Leopold Kočandrlle byl můj pradědeček.“

„Ten... myslíš ten spisovatel?“ A rychle došel k pultíku pro knížku, kterou před pár dny začal číst. Otevřel ji na stránce s věnováním napsaným prastarým krasopisem, inkoustovou tužkou. Mé drahé Julii, Polda.

„Jo, to věnování je pro prababičku. Jmenuju se po ní.“

„A kde se tady ta knížka tak najednou vzala? To jsem ji úplně náhodou vyndal z regálu a začal číst? A pak jsi úplně náhodou přišla?“

„Snažila jsem se, jestli si vzpomeneš. Posílala jsem ti sem po lidech různý nenápadný vzkazy a nápovědy, taky tu knížku... Abych tě nevyděsila, že jen tak přijdu. Moc jsem chtěla, aby sis vzpomněl sám, aby sis na mě vzpomněl, abys mě... hledal třeba. Moc to nevyšlo, no... Asi je to divný...“

„Není.“ Řekl pevně. „Není, já jsem taky čekal, že mě někdo bude hledat, já to chápu, ale co se stalo tobě, to mi není jasné. Proč jsi nepřišla už dávno?“

Zasmála se rozpačitě. „Docela upřímně ti musím říct, že jsem nemohla přijít, protože jsem neměla nohy.“ Nenechala ho ani chvíli se nad tím zamyslet a povytáhla si nohavice svých širokých kalhot. V tu chvíli by se v něm krve nedořezal.

1.3 Adéla

1.3.1

Julie ale nebyla úplně první vlaštovka z minulosti. Jen byla první, která konečně mohla přinést nějaký informace. Když totiž přišel před pěti lety z nemocnice domů a prohrabal se poštou, ze které doufal aspoň nějaké vodítko získat, narazil na zprávu z právní kanceláře, která ho v Čechách zastupovala. V mailu měl takových zpráv víc – naprosto všechny byly pracovní. Týkající se záležitosti, kterou sem přijel řešit. A taky maily od právníků z Melbourne, na skoro stejný téma. To mu samozřejmě s jeho

ztracenou pražskou paměť nemohlo nijak pomoci. Ale aspoň něco.

Vyhledal si v mapách adresu pražské kanceláře, kterou si nepamatoval a ani mu to nic nepřipomnělo. Zavolal tam a domluvil schůzku. Naštěstí měl v antikvariátu po strejčkovi pevnou linku, kterou nezrušil. Líbilo se mu tohle retro, i ten telefonní přístroj. Byl vlastně příšernej, ale sem dokonale patřil. Po telefonu mu připadalo, že ho v právní kanceláři dobře znají, recepční ho oslovovala jménem a projevovala zájem, věděla, že byl dlouho nedostupný, a i právnička bez váhání souhlasila se schůzkou hned na následující večer, udělala si na něj mimořádně čas.

1.3.2

A tak se těšil, že už začne svůj život trochu poznávat. Byl totiž dost nervózní z toho, že ve svém kumbálku nenašel pořádně nic, žádný dokumenty, účty, ani žádný zápisník. Nevěděl, jaký měl telefonní číslo, nevěděl u jakýho operátora, aby mohl původní simku zablokovat a pořídit si novou, nevěděl, jestli byl zaregistrovaný někde v onlinu. Do notebooku se dostal přes otisk prstu. Kdyby byl na heslo, měl by smůlu. V prohlížeči měl uložený heslo do mailové schránky, na kterou našel odkaz v záložkách. Zlatý moderní technologie.

Škoda, že nebyl pořádanější, mohl tam najít všechno pěkně jako na zlatém podnose, našel by složky, v nich dokumenty... ale ne. Jediná záložka byla ta mailová schránka na českém seznamu. Byla zděděná po strejčkovi, na antikvariát. Zkusil se podívat do historie vyhledávání, ale byly to samý banality. Jako třeba polední meníčka několika restaurací. Tehdy mu to přišlo slibný, ale ukázalo se, že restaurace byly slepá ulička. Nejspíš tam nechodil, možná si nechal jídlo vozit, nezjistil nic.

1.3.3

Právníci na rozdíl od něj měli všechno v cajku, takže obchodní záležitosti byly v pořádku. Pomohli mu vyřídit si nový pas. Znali jeho telefonní číslo na mobil a účetní měla faktury od operátora. Číslo si teda obnovil. Jenže k nim svoje záležitosti převedl jen asi dva měsíce před tou nehodou, takže osobně ho pořádně vlastně neznali. Jen jak ho dlouho nemohli sehnat, tak měla recepční pokyn ho hned spojit a domluvit schůzku, jakmile by se ozval. Neznala ho. Měla ho na seznamu úkolů. Až zavolá James Collumn, hned domluvte schůzku.

Právnička ho sice osobně znala, protože spolu všechno domlouvali, když se rozhodl odejít od té příšerné a nespolehlivé firmy, kterou využíval strejček. Ale o jeho životě samozřejmě nevěděla nic. Byl prostě jejich klient, to je všechno. Nový klient, o kterým nevěděli vůbec nic osobního. Zklamalo ho to. Ale dostal se díky nim aspoň ke svému účtu v bance. Když se mu ztratily všechny doklady a peníze, co tenkrát mohl mít při sobě, určitě přišel i o platební kartu, z účtu ale v mezichase žádný peníze

vybraný nebyly. Jako by se nic moc nestalo. Rozseknutou hlavu mu sešili, ztracenou peněženku oželel a doklady si mohl pořídit nový. Jenom ta zatracená paměť. Ta zmizela dokonale a netušil, jak ji obnovit.

1.3.4

Koupil si nový mobil, vlastně mu ho pořídili oni. Nevěděl, kdo konkrétně. Neměl chuť si něco vybírat a telefon, který nakonec dostal, mu vlastně vyhovoval. Byl rád, že se o to nemusel starat. Vysvětlil právnici, která se mu představila jako Adéla, co se mu zhruba stalo a že si fakt vůbec nic nepamatuje. Byl zřejmě dobrý klient, když se znovu ponořil do těch obchodních věcí, zjistil, že jim platil docela dost peněz, i když pořád ještě neměl úplně cit pro českou korunu. Z jejich chování prostě cítil, že o něj stojí a se vším mu pomohli, řekl by až nad rámec jejich povinností.

Adéla se mu snažila připomenout aspoň to, proč a jak si je vybral a jak probíhalo předání od předchozího správce, ale jako by mu vyprávěla nějaký cizí příběh. Vzal to všechno na vědomí, jako fakt, nezbývalo mu nic jiného. Řekla, že její manžel je Američan a že James chtěl firmu, se kterou se domluví anglicky, aby takový závažný věc řešil ve své rodné řeči. V tu chvíli si uvědomil, že s Adélou vlastně celou dobu mluví anglicky a trochu ho to její prohlášení o „rodné řeči“ vyvedlo z míry. Když jeho matka byla Češka, byla jeho rodná řeč vlastně čeština. Věděl, že s matkou mluvil česky. Ale kovanej v tom samozřejmě nebyl.

Jejich kancelář měla převážně zahraniční klienty. Adéla říkala, že hledal firmu na úrovni, jakou měl v Melbourne, že ta česká firma si to vše šudlala doma na koleně a že jim nedůvěřoval. Dokumenty předali sice v pořádku, ale Adéla se hned ujala všech záležitostí, aby všechno dostalo vyšší standard, jaký James očekával a na jaký byl zvyklý.

1.3.5

Prý byl s Adélou domluvený se jednou měsíčně sejít a všechny záležitosti probrat, jak byl zvyklý z Austrálie. Pamatoval si, jak ho to učila matka. Vždycky měj svoje – jak by se to řeklo česky? – asi jmění... vždycky měj svoje jmění pod kontrolou. To slovo nešlo pořádně vyslovit. Možná majetek by znělo líp a možná to znamená totéž? Když se pak třetí měsíc nedostavil na pravidelnou schůzku, začali ho shánět, ale marně. Telefon měl nedostupnej a na maily nereagoval. Někdo se k němu vypravil i osobně, ale antikvariát byl pořád zavřený a v domě o něm nikdo nevěděl. Ani o nikom z jeho okolí, kdo by jim pomohl ho najít. A tak Adéla čekala. Až se konečně ozval.

A teď byla řada na něm. Teď musel čekat on, až se mu vrátí vzpomínky, nebo až přijde někdo, kdo mu je pomůže obnovit. Aspoň už někam patřil. Byl spojený s nimi

a oni byli spojení s jeho právníky v Melbourne. Cítil se trochu víc v bezpečí, někde ukotvenej. Ne, že by to moc pomohlo, ale uklidňovalo ho to. Řekl Adéle, že si bude muset všechno zapisovat pro případ, že by začal zapomínat, toho se opravdu děsil, i když mu doktoři řekli, že má mozek v pořádku. A ona hned ze svého stolu vytáhla linkovaný zápisník s tvrdými deskami a věnovala mu ho. Ať začne hned. Podala mu tužku.

1.3.6

James začal psát a se zájmem pozoroval, že je levák. Chápal, že zapomněl rok života, ale jak proboha mohl zapomenout sám sebe? Musel se jí zeptat na datum, byl pořád ještě dezorientovaný. Prohlížel si svoje písmo. Pak ho napadlo, že se zkusí podepsat a poprosil Adélu, ať jeho podpis porovná s tím na smlouvách. Byl jakž takž podobný. Bude se muset trochu rozepsat. Propisku držel strašně křečovitě. Na jeho útlý dlouhý prsty to byl až zbytečně těžkej Parker. Zaujalo ho, že se v tom vyzná, že vezme do ruky propisku a pozná, co to je za značku. Měl dojem, že ho taky kdysi používal. Ale určitě lehčí model. Bude se muset při dalším hledání vodítek ve svém kutlochu zaměřit taky na takový maličkosti. Třeba jakou má tužku.

Na pultíku v antikvariátu opravdu našel otlučeního parkera. To ale nebyla určitě vzpomínka z těch ztracených. Mohl ho klidně používat už dávno, ještě v Austrálii. Tyhle vzpomínky pořád měl. Divný bylo, že nikde nenašel ani kousek popsanyho papíru. Ani útržek. Nic. Měl propisku, se kterou nikdy nic nepsal? Věděl, že nebral knížky do komise, takže nemusel mít žádnou evidenci zákazníků. Nemusel vypisovat žádný potvrzenky. Naštěstí tím pádem nikomu nic nedlužil. Nevěděl, jak by pak někomu vysvětlil, kam se poděl ten a ten jeho cenný svazek.

1.3.7

Prohledával obchod a svůj pokojík, zaměřoval se na malý detaily. Například v šuplíku nočního stolku objevil nabíječku na telefon. To je dost mizerný vodítko. Dál. Lednička. Už včera musel vyhodit zkažený jídlo. Nic dalšího tam nenašel. V koupelně kartáček na zuby, pasta, holicí strojek. Do půlky vypotřebovaný pánský sprchový gel. To všechno už včera použil. Ve sprchový vaničce nalepených pár uschlých vlasů. Škoda, že ho nenapadlo si to prohlídnout včera – jestli tam byly cizí vlasy, teď už byly spláchnuté. Mohly tam být. Dlouhý, ženský vlasy. Docela rád by zjistil, že měl nějakou slečnu. Jenže jakou? Když ho nehledala celej měsíc, co proležel v nemocnici. Ale třeba přijde. Třeba už brzy přijde.

Podíval se do zrcadla a přejel si hladkou bradu. Holil se včera. Šlo to blbě, strojek nebyl na delší vousy dělanej. V nemocnici trochu zarostl, ale jako blondákovi mu toho moc nerašilo. Nakonec to zvládnul. Bude zábavný, jak se teď bude česat. S půlkou hlavy vyholenou a druhou už trochu přerostlou. Stejně nenašel žádný

hřeben. Včera si opatrně umyl hlavu a vlasy si prostě prohrábl prstama. Svý jemný světlý vlasy. Nebyl to problém. Takže k právníkům dorazil oholenej, vymydlenej, v čistých hadrech, jako slušnej člověk. Stejně se ho recepční trochu lekla. To ta jizva. Růžová jizva provokativně svítila na jeho bílý lebce. Nebyla přímo ošklivá, ale děsivě dlouhá. Časem snad zaroste. A vybledne.

1.4 Julie

1.4.1

Chvilku si myslel, že je zpátky ve svém bytě v Melbourne, ve 42. patře s výhledem na oceán. Probudilo ho totiž sluníčko, což se v jeho polosuterénním pokojíku stát nemohlo. Tu vteřinku, co procitl a než otevřel oči, čekal, že oknem zahlídne vysoké prsty mrakodrapů, některé dost nízké a jiné zas dost vzdálené, aby mu nekazily výhled na oceán. Ale z okna vůbec nebylo vidět, protože ho zakrývala hustá běloskvoucí záclona, vynález, se kterým se seznámil taky až v Praze. Pokoj byl zalitý světlem a všechno tu vonělo. To byl úplně jiný zážitek. Po tolika letech strávených v jeho antikvariátní jeskyni, zhruba dva tisíce zatuchlých tmavých rán. Jo, měl to tam rád, a byl rád sám. Ale tohle byla prostě fajn změna. Čistá postel a voňavá holka. Žena. Žádná zakomplexovaná studentka. I když si pořád na nic z minulosti nevzpomínal. Tři týdny se s Julií znovu poznával, ale pořád to bylo nové. Nic mu to nepřipomínalo.

1.4.2

Prý spolu tenkrát chodili. Vážně? A to nikdy nepotkal žádné její přátele?

– Popravdě řečeno, byla jsem nafoukaná kráva. Odpověděla mu. Tenkrát jsem to nevěděla. To až pak. Potom. Ukázala si na nohy. Potom jsem pochopila, že jsem si to vlastně zasloužila.

– To přece nemůžeš říkat! Okřikl ji. Jak by sis mohla něco takovýho zasloužit?

– Nemyslím tu hrůzu, ale to, že jsem pak prostě byla sama. Předtím jsem nikoho nepotřebovala. Tys mi připadal dost dobrej, zajímavěj. Cizinec. Směl jsi do mýho života. Jak říkám, byla jsem blbá kráva. Ty jsi ztratil paměť, já nohy a zůstala jsem sama. Bylo to pěkně na hovno.

– No tak, už to bude dobrý, utěšoval ji.

– Já vím. Slíbila jsem si, že se nebudu litovat. Už jsem to překonala. Proto jsem se taky odvážila jít za tebou. Dřív ne. ... Vzpomínáš si na mě? Aspoň na něco maličkýho? Ani při tom? Dělal jsem, co vím, že máš rád. Měl jsi.

Nemohl jí lhát. Nepamatoval si vůbec nic. Pro něj to byla teď úplně nová známost.

Bylo úžasný, co dokázala. Chůzi měla sice vratkou, ale kdo by neměl, na dvou protézách? Štěstí v neštěstí bylo, že jí nohy amputovali pod kolenem, takže mohla chodit docela přirozeně, akorát neohýbala nohy v kotníku, a ještě furt hledala stabilitu. Chodila nejistě, ale že má umělé nohy, to poznat nebylo.

Vůbec. Absolutně. V bytě protézy nenosila. Pohybovala se na vozíku. Říkala, že to dost bolí, že je to nepohodlný, že to tlačí. Ale snažila se.

1.4.3

Učila se chodit, aby za ním mohla přijít. A styděla se samozřejmě. Co řekne holce, kterou kdysi možná miloval, až uvidí, že nemá nohy? James její obavy vůbec nechápal. Rozuměl tý bolesti, ale jak by mohl někdo někoho přestat milovat jenom proto, že přišel o nohy? Jo, on ji asi přestal milovat, protože na ni zapomněl, protože mu něco vymazalo z paměti rok života, ale i kdyby ji dneska teprve potkal poprvé a rozuměl si s ní, neuměl si představit, proč by mu její zvláštnost měla překážet.

A nešlo mu na rozum, jak o sobě mohla říkat, že byla nafoukaná kráva bez přátel. Přemýšlel, jestli to taky vypovídá něco o něm. Jaký byl před tou nehodou, když ji údajně miloval? Nějak mu to nešlo dohromady, ale možná nebyl dřív žádnéj svatoušek, vždyť taky neměl přátele. Nějaká vyšší moc zasáhla, aby je snad napravila? Pořád chtěl přijít na to, co se stalo, chtěl si na všechno vzpomenout a nějak se toho s Julií přestal bát. Věděl, že nemůže objevit nic horšího, než co se stalo jí. Ona si vzpomenout nechtěla. Ale slíbila, že mu řekne všechno, co spolu zažili předtím. Všechno si zapisoval. I když to bylo divný, nebyly to jeho vzpomínky.

1.4.4

Její příběh byl ve srovnání s tím jeho dost děsivý. Jeho našli s rozbitou hlavou u auta. Ale ji našli někde v řece, pár desítek kilometrů od něj, o několik dní později. V bezvědomí, s přeraženými nohama. Proto si to nikdo při vyšetřování nespojil. Každý byl v jiným okrese, každého odvezli do jiný nemocnice. Ji teda rovnou vrtulníkem do vojenský. On sice zapomněl rok života, zato z nemocnice šel za pár týdnů. Julii dávali rok dohromady. Nevzpomněla si jenom na okolnosti tý nehody, jinak věděla všechno. A dokud nezjistila, že James žije teď v úplně jiným světě s vygumovanými vzpomínkami, tak se děsila, že za ní přijde a najde ji v tom zuboženým stavu.

Zlatý jalový dni, pomyslel si. Kdy v jedenáct otevřu, v sedm zavřu. A nic se nestane. Nic, co by stálo za zmínku. Klidně to můžu všechno zapomenout, stačí si pamatovat jeden jedinej den, protože všechny ostatní jsou na chlup stejný. Strašně jednoduchých pět let. Ve srovnání s tím, čím prošla ona.

1.4.5

Musím se ozvat Daně. Chtěl jí říct hned, že se konečně objevil přítel, ale pak si to rozmyslel. Napřed se potřeboval ujistit. A pak bylo pár dní jako malovaných a vůbec neměl chuť to kazit tím, že je bude s někým analyzovat. No a pak nemohl Daně prostě jen tak říct, že si s tou neznámou cizí ženskou, kterou si vůbec nepamatuje, něco začal. Až s ní včera skončil v posteli. Usmál se, když si uvědomil, že to možná znamená, že na narozeniny nebude sám. Že už má svůj dort se svíčkami. Na háčkovanou princeznu si ani nevzpomněl.

1.5 Pat

1.5.1

Pat položila telefon. Neměla ji ráda. Bylo klidně docela možný, že si s ní James něco začal. Že je to jeho přítelkyně. Žárlila. I když věděla, že nemá proč. Nemá žádný nárok. A navíc je šťastně vdaná. Jenom prostě Jamesovi patřilo speciální místo v jejím srdci, a navždycky bude, i když už se třeba nikdy neuvidí. Když tenkrát odcestoval do Prahy, nestačila si uvědomit, že je to možná napořád. Připravila mu všechny dokumenty, který potřeboval pro vyřízení pozůstalosti v Praze, ani se pořádně nerozloučili a od té doby ho neviděla.

A proč by se taky loučili? Byl to klient jejich kanceláře a ona ho náhodou dostala na starost. I když už byla dávno dospělá, vzdělaná i zkušená, před Jamesem se zpočátku cítila trapně. Byl tak sexy. Pokud člověk analyzoval jeho fyzické jednotlivosti, tak to byl vlastně úplně obyčej hubenej čahoun s příliš světlými vlasy. Kdyby člověk chtěl poskládat postavu dokonalého muže, asi by si žádnou Jamesovu jednotlivost nevybral, ale dohromady to nějak záhadně fungovalo.

1.5.2

Požádal ji, jestli by na ty pravidelné měsíční schůzky nemohla chodit za ním domů. Nevysvětloval nic a ona si říkala, namachrovanej mladíček, co mu bohatství vlezlo na mozek, a tak si takhle diktuje. Znamenalo to, že občas táhla slušnej balík papírů v aktovce. Jeho matku nikdy ani nenapadlo si je někam zvát, vždycky se spolehlivě dostavila na schůzku do kanceláře. Byla jejich klientkou, což neznamenalo, že jsou oni jejími poskoky.

Samozřejmě Pat souhlasila, netroufla si cokoli namítat, James byl dobrý klient. A hrozně ho za to nenáviděla, protože si zároveň myslela, že by si to ke každému netroufl, zatímco malá, neforemná Asiatka mu nejspíš přišla jako snadnej cíl pro podobnou šikanu: on – idol – zavelí a ona bude skákat, jak on píská. Poprvý vstoupila do jeho bytu ve 42. patře pěkně našťvaná. Škoda, že ten výtah stoupal tak

zběsile rychle, nestačila se pořádně zkontrolovat v zrcadle. Rozhodla se totiž, že mu to jen tak nedaruje, a vyfikla se co nejlíp uměla, aby si nemyslel, že se vedle něj cítí nějak méněcenná.

Na jednu stranu společenský extrovert a idol a na druhou stranu uzavřený a trochu vyděšený klučík. Když poznala tu jeho druhou stránku, okamžitě si ho zamilovala.

1.5.3

A potom odletěl do Prahy a už se neukázal. Pravidelně jí ale jednou měsíčně volal přes skype, pracovní schůzky pokračovaly. Necelý rok. A pak jí řekl, že si v Praze najal na správu zděděného majetku místní právníky, a že odteď má Pat všechno řešit s nimi. A konec. Už se jí nikdy neozval. Napadlo ji, že tam možná sbalil nějakou právníčku a tím pádem jí předal správu svého majetku a současně se úplně odpojil od Pat. Proto neměla Adélu ráda a při každé online schůzce ji proklínala, protože jí připadala atraktivní a žárlila na ni. Myslela jsem si naivně, že James a já jsme přátelé. Že je mezi námi něco... no, nebylo to zřejmě nic.

V Melbourne se k ní choval mile a pozorně, až na to, že musela občas vláčet těžkou aktovku s dokumenty. Pochopila, že se ven bojí. Netušila proč, ale věděla, že mu dělá velkou službu tím, že za ním chodí. Prožíval těžké období, tragicky mu zemřel nějaký přítel, a asi ho to dost poznamenalo. Přitom musel mít i dny, kdy byl v pohodě a plný síly, vzhledem k tomu, co dělal. Ale v takový den ho Pat nikdy nepotkala. Pro ni byl vždycky trochu vyděšený a moc vděčný, že za ním zase přišla.

1.5.4

Přestala se cítit ošklivá. On jako by vůbec nevnímal to, co viděli ostatní. Že je tlustá. Jo, nebude si nic nalhávat. Ale moc dobře věděla, že i to si nalhává. Nebyla tlustá, měla prostě nekonfekční postavu, pevnou, ale objemnou. Cvičila, držela diety, nic moc se nezměnilo. Pro její etnikum to bylo neobvyklé, ale rozhodně nebyla nadšená, že je zrovna tímhle výjimečná. Celkem ráda by byla normální, naprosto průměrná, drobná, jako tisíce dalších Asiatických.

Pokud na ni chlapi někdy civěli, tak kvůli jejím velkým prsům. Bože, jak ráda by měla menší prsa! Bylo to tak nepohodlné. Připadalo jí, že příroda na ní úplně zbytečně plýtvala poprsím, když všechno ostatní tak odflákla, a Pat se chlapům nelíbila. To si myslela ještě ve třiceti. Až jednou, sto padesát metrů nad zemí, jeden dlouhej a hubenej chlápek způsobil, že si začala připadat docela pěkná, ne krásná ani sexy, ale dost pěkná na to, aby si jí někdo všiml a ocenil ji. Takže se asi po roce od Jamesova odjezdu z Austrálie vdala. Poslala mu oznámení, a on nikdy nereagoval. Bylo jí to líto.

1.5.5

Když se ale přestala litovat, tak moc dobře věděla, že si nic nedlužili. Jeden druhému udělali dobře, pomohli si, a teď už má každý svůj život na opačných stranách planety. Ona se vdala, tak proč by se on nemohl klidně oženit s tou protivnou Adélou? Hlavně, aby byl šťastný a už nikdy tak vyděšený. Občas se musela sama sobě smát, že si vzala do hlavy jeho spojení s Adélou. Mohla to prostě být skutečně jen najatá právnička a on tam mohl dělat kdoví co. Třeba se oženil s nějakou milovnicí knih, která s ním pečuje o ten antikvariát, který zdědil a o kterém jí ten první rok pravidelně vyprávěl, jaký je to ráj na zemi. Sice tam pořádně nic nevydělal, ale nepotřeboval to. Byl to jeho bezpečný kout, určitě bezpečnější než ten byt ve 42. patře, sice s nádherným výhledem na mrakodrapy a oceán, ale vůbec se jí nelíbil ten svit v jeho očích, kdykoli se přiblížil k zábradlí jednoho z balkonů. Měla pocit, že ho pořád ovlivňuje smrt toho jeho přítele a někdy se fakt bála, aby se nerozhodl skočit dolů. Zábradlí bylo sice prozíravě hodně vysoké a Pat bylo akorát po bradu, jenže při Jamesově výšce by to byla chabá překážka, kdyby se jednou rozhodl. Otrásla se při tom pomyšlení.

1.5.6

Proč se tý Adély někdy na Jamese nezeptám? Napadlo ji. Když tu otázku dobře položím, aby to nevypadalo, že vyzvídám, pokud bude něco vědět, proč by mi to neřekla? Jenže, proč bych se ptala? K čemu mi bude, ať už zjistím cokoli? Mám svou rodinu – manžela a děti. To ale zase přece neznamená, že nemůžu mít i přátele. I když jejímu manželovi by se zrovna tohle přátelství moc nezamlouvalo. Ne že by byl žárlivý, ale stejně jako Pat nepatřil na stránky módních časopisů, a kdyby ho někdy jen letmo napadlo, co všechno Pat s tím vysokým štíhlým blondákem prováděla...

Dobře, nezeptám se. Je to pryč.

1.6 Trezor

1.6.1

„Už ti to z těch schodů jde dobře.“ Pochválil ji, a přesto přešel obchod rychlými kroky, aby jí podal ruku. Už to nepotřebovala, ale chtěl se o ni starat.

Usmála se. „Jedna věc je trénink a druhá věc je motivace.“ Mrkla na něj. Pochopil, co to znamená. Na tohle si tak trochu vzpomínal. Ne v obrazech, ale v pocitech. Bylo mu to povědomý.

„Ale je teprve šest. Ještě musím mít hodinu otevřeno.“ Pobavila ho představa, co kdyby si prostě začali užívat a nezavřeli.

Hned uhodla, na co myslí. „Ty jsi prase,“ řekla laškovně.

Představil si, jak sedí polonahá v tom potrhaném ušáku u jeho pultíku, otočená směrem k lampě na čtení, takže ji další zákazníci nemůžou vidět, jenom on.

Představil si i sebe, jak od pultíku pozoruje třeba háčkovanou, když si vybírá knížku, pak se jí letmo dotkne při placení, a zároveň má celou dobu v zorném úhlu Julii nahoře bez. Moc ráda se předvádí. Ráda je vlastně slabý slovo. Je tím úplně posedlá. Překvapilo ho to, myslel si, že bude mít trochu komplex, když jí tak dlouho trvalo, než za ním přišla, když jí stálo za to týdny postávat na rohu a jenom se na to připravovat. Ale možná si to neodporovalo. Nemohla nosit krátký sukně a předvádět dlouhý štíhlý nohy, tak předváděla to, na co byla pořád pyšná. Celkem právem, uznal při další trochu zvrhlé obrazové představě.

1.6.2

„Myslíš, že dneska otevřeme trezor?“ Navrhla s nadějí v hlase.

„Trezor? To je nějaká česká hračka, jakou ještě neznám?“

„Myslíš slovní hříčka?“

„Slovní? Ne, myslel jsem spíš erotická,“ zasmál se. „Myslel jsem nějaká erotická hračka. Nebo hra spíš.“

„No, nejsi daleko. Ale jinak trezor je prostě trezor. Sejf.“

„Aha. A co s ním?“

Sklopila hlavu. Došlo mu, že posmutněla, protože si zase nevzpomínal. Nepamatoval si něco důležitého. „Možná teda ještě není ten pravej čas.“ Prohodila smířlivě a posadila se do ušáku. K Jamesově zklamání zůstala zatím oblečená.

Pak na ni na chvíli úplně zapomněl kvůli zákazníkovi, který chtěl mermomocí vědět, jaké knížky jsou v nejvyšším regálu a byl tak maličký, že tam pořádně neviděl, ani nedosáhl. Pro skoro dvoumetrového Jamese to byla hračka, takže mu ochotně vyhověl a předčítal titul za titulem. Pán pokyvoval hlavou a když James dočetl celý regál, ukázal prstem na vedlejší. James pokrčil rameny. Byl zvyklý na podivíny, sám byl takový. Otevíral a zavíral na minutu přesně. A pán chtěl přesně vědět, jaký tituly se ukrývaly ve výškách a zůstávaly mu utajené. A tak mu je James ochotně odtajnil.

Vlastně měl rád, když od něj zákazníci něco chtěli. Den tak rychleji ubíhal. Bylo mu jedno, jestli si pán pak něco koupí nebo ne. Dělal mu společnost, zajímal se o knížky, a to bylo podstatné. Pán ho ale nakonec překvapil, vyjmenoval asi tři tituly z těch dvou dlouhých polic, které James vyjmenovával. Zapamatoval si je, James je znovu vyhledal a přenesl k pultíku a pán zaplatil. V tu chvíli si James teprve uvědomil, že tam na něj čeká Julie. Hrála si se zipem na svém overalu.

1.6.3

„Jak jsi to myslela s tím trezorem?“

„Úplně normálně. A cos myslel tou erotickou hračkou?“

„Řekla jsi otevřít trezor s takový tím... já nevím... já už to poznám. Sex ti v takovou chvíli přímo kouká z očí.“

„Dobry“, pokývala uznale. „Měli jsme tam schovaný hračky. Erotický. Možná pořád máme. A tak jsem si říkala, jestli už... si třeba nevzpomínáš.“

Vyvalil na ni oči. Bože, tohle fakt nevěděl. A ne, nevzpomínal si na nic. Opatrně tady pět let laškoval se studentkama, ale nic víc, žil většinu roku v celibátu, jako svatoušek.

„Kde máme trezor, o žádným nevím. U tebe někde?“

Uculila se spokojeně. „Tak ho otevřeme?“

„No že váháš!“

„Ale ještě není sedm,“ škádlila ho jeho posedlou přesností.

Rychle kouknul na hodinky. O peníze a doklady tenkrát přišel, ale hodinky mu zůstaly. Nebyly dokonce ani škrábnutý. Hlavu měl na maděru, ale hodinky to ustály. Měl je od táty. Vůbec si ho nepamatoval. Jakože vůbec. Zbyla z něj jenom nehybná fotka. Táta byl o dost starší než máma. Bylo mu už osmdesát, když zhruba před deseti lety zemřel. A před tím byl dlouho nemocnej. Uvažovali o transplantaci ... /ledviny??/ a hledali dárce, ale nakonec se ukázalo, že už to prostě nestojí za to. Umřel, a jako by v Jamesově životě nikdy nebyl. Zůstaly jen hodinky. A hromada peněz.

„Ty jsi ale potvora,“ zasyčel na ni žertovně.

1.6.4

Pohodlně se opřela v ušáku, aby demonstrovala, že nikam nespěchá. Mezi dva prsty zase vzala přívěsek na zipu overalu a popojížděla s ním kousek dolů a zase nahoru, jako by se nudila, nebo jako by přemýšlela. Mohla by si zrovna tak otáčet prstýnkem nebo si pohrávat s přívěskem na řetízku. Ne. Místo toho si hrála se zipem kousek pod krkem a dráždila ho. Overaly měly šikovně široký nohavice, a přitom u kotníků do gumy. Perfektně to maskovalo její hendikep. Jinak byly samozřejmě naopak dost nešikovný, protože když si člověk potřeboval stáhnout kupříkladu na wc kalhoty, tak si musel sundat celý hořejšek. Bylo by to nešikovný, kdyby jí to vadilo. Jenže Julie si nenechala ujít žádnou příležitost, aby vystavovala svoje prsa. Na tom se po nehodě nic nezměnilo. Měla sice jizvu na bříše, ale prsa měla pořád nádherný. Dokonale

odpoutávaly pozornost od všeho ostatního. A moc dobře to věděla.

Když obsloužil dalšího zákazníka, kterýho chvíli vodil od regálu k regálu, než si ujasnil, co vlastně hledá, znovu zkontroloval hodinky. Už jen pár minut. Došel k pultíku a mrkl po Julii. Pořád si hrála s tím zipem, ale už ne u krku. Už se mu naskytl nádherný výhled na hluboké údolí a dva běloučké kopce napůl zakryté látkou overalu. Podprsenku nenosila. Prý nikdy, ale to nemohl potvrdit. Napadlo ho, jestli přece jen nezavře o chvíli dřív, co na tom, ježišmarjá, tohle se přece už nedá vydržet! Ale pak si vzpomněl, jak se nedávno začel a zapomněl jít na záchod. A jak tady do poslední minutky vydržel. Musí se ovládnout. A navíc to oddalování teď spíš stupňuje jeho vzrušení. A úleva, která ho čeká, bude rozhodně slastnější než to, jak si tehdy vyprázdnil měchýř.

1.6.5

Když otevřeli trezor, Julie se zasmála. Opravdu jí věřil, že tam najdou nějaké hračky. Chvilku se zlobil, že mu lhala, ale pak si řekl, že si z něj zaslouženě vystřelila. Když si sám naběhl, jak se předtím tak hloupě zeptal. Skutečně si myslel, že „otevřít trezor“ znamená něco jako otevřít Pandořinu skříňku. Netušil, že má ve zdi za military regálem popelku, starý trezor, který má mezi dvěma silnými ocelovými plášti napěchovaný sopečný popel. Zběžně si uložil do paměti, že se vyzná v trezorech, aby se k tomu později mohl vrátit a zjistit, jestli to něco znamená a jestli ho to může přivést zase na nějakou další stopu z minulosti.

Uvnitř leželo několik ohmataných svazků. Napadlo ho, že jsou to nějaké vzácné knihy, ale když jeden z nich otevřel, zjistil, že jsou to strejčkovy osobní deníky. To ale přece nebyl důvod, aby Julie chtěla zrovna dneska ten trezor otevřít. Mohla mu říct dávno, že v trezoru najde zapsaný kus svojí rodinné historie. Co to zase bylo za divnej tah od ní, že to nechala až na dnešek?

Julie sáhla dozadu za zbývající svazky a vyndala tenčí a novější zápisník. Zamávala mu s ním před nosem. „To jsou naše zápisky. Říkala jsem si, že bys je mohl chtít vidět.“

Nejprve mu prolétla hlavou otázka, proč sakra s takovým zpožděním? Ale v tu chvíli se mu mihl před očima letmý záblesk minulosti. „V tom trezoru něco chybí.“ Vyndal všechny knihy na pultík, ale nic dalšího už tam nebylo..

1.6.6

„Přece si nemyslíš, že tam byly opravdu nějaký hračky.“ Zasmála se znovu Julie.

„Ne. Chybí tu... šperky. Tady nahoře. Máminy šperky.“

Julie založila ruce přes prsa a zkoumavě se na Jamese dívala. Ten se zase díval na ni.

„No snad si nemyslíš, že jsem ti šlohla z trezoru šperky.“ Ohradila se.

„Jasně že ne. Buď jsem ti je dal, nebo –“

Než to stačil doříct, skočila mu do řeči: „Nebo si je dal jiný ženský, ne?“

Zakroutil hlavou. „Já mám pocit, že jsem je sem dal, abych je prodal. A zřejmě jsem je prodal. Ty o tom opravdu nic nevíš?“

„Jo, ten diamantovej náhrdelník mám pod matrací a brilantovej prsten nosím na prstu od protézy.“ Řekla s klidem. Věděla, že ji neobviňuje a bylo jí jasné, že si pořádně nevzpomíná. Chtěla to odlehčit. Ale on její fórek nevnímal, byl zanořený hluboko ve svých myšlenkách, jak se usilovně snažil rozpomenout.

Zavřel oči, v rukou jako by držel imaginární balíček, něco jako měsíc. Měl ho posazený na jedné dlani, pak ho druhou rukou uchopil v místě, kde by asi tak mohl být svázaný, a položil ho na horní poličku v trezoru. A pak ho ještě pomyslně posunul víc dozadu.

„Fakt, vím to, dával jsem je tam. Akorát nevím, kdy ani proč jsem je vyndal. Třeba kdybysme zkusili obejít starožitnictví tady v okolí, tak by mi mohl někdo říct... Jenže co?“ Zamyslel se. „Že jsem jim před víc jak pěti lety prodal šperky?“ Podrbal se na bradě. Došlo mu, že to není žádná stopa, a byl zklamáný.

1.6.7

„Mně se to nezdá.“ Vytrhla ho Julie ze zamyšlení. „Za první, proč by ty šperky měly být starožitné? Tvoje matka mohl úplně klidně nosit něco moderního. A taky proč bys to prodával? Peníze jsi nepotřeboval. A za třetí, proč bys je vůbec vozil s sebou? Říkals, že jsi přiletěl s malým kufříkem, v letních hadrech uprostřed zimy. Nezabalil sis nic užitečného, ale myslíš, žeš měl v tom kufříku sáček se šperkami?“

„Jak víš, že to byl sáček?!“ Zeptal se, protože se nechtěl pořád vzdát té myšlenky, že šperky v trezoru byly. Před chvílí to viděl, jako by se to stalo dneska. Ten trezor.

Julie pokrčila rameny. „Před chvílí jsi mi to ukázal tou pantomimou ne? Držel jsi v ruce sáček. Teda jako. Dal jsi ho do trezoru, a ještě ho pak jako zasunul dozadu.“

„Tak vidíš! Tak živě si to vybavuju, že se to muselo stát!“ Byl neústupný.

„No tak jo, já se nehádám. Přijde mi to divný, ale třeba jsi to fakt udělal.“

„A co ty naše zápisky?“ Vzpomněl si na sešit, kterým mu před chvílí mávala před očima. „Tam by mohlo něco bejt.“ A hned po něm sáhl.

„To asi budeš zklamanej, o šperkách tam fakt není vůbec nic.“ Naklonila hlavu na stranu a pozorovala ho.

James otevřel sešit zhruba uprostřed a přečetl pár řádků. Začal se uculovat. Ne,

zklamanej rozhodně teda nebyl. Takový prasečinky. Povyτάhl obočí a vyzývavě na Julii mrkl.

1.7 Kevin

1.7.1

Na příští schůzce s Adélou řešili několik rekonstrukcí. Upřímně mu to bylo všechno jedno. Ať pozve architekta, obstará stavitele, a tak dál. Nechtěl se tím zabývat. Poslechl si důvody, uznal je, odsouhlasil. Kdyby ho to tak dobře neživilo, klidně by se toho vzdal. Pracovat mezi knížkama bylo mnohem pohodlnější. Ale nevynášelo to. A stejně se toho majetku nešlo nijak vzdát. Jedině by ho musel prodat. A protože to bylo jeho jediné pouto s rodinou, která už sice neexistovala, ale pořád byl její součástí, prodej mu ani nepřišel na mysl. Sice ani teď příliš neusiloval o rozvoj svého malého impéria, ale aspoň měl přehled.

Nikdy neměl v úmyslu cokoli prodávat. I když Adéla něco takového naznačovala už na té jejich první schůzce po nehodě.

„Až přijede Kevin, můžeme to celý zjednodušit. Stačí to odprodat.“ Řekla, když tenkrát viděla, jak je otrávený, unavený, dezorientovaný. Potřeboval se napřed vzpamatovat, ale jí zřejmě připadalo, jako by to všechno chtěl hodit za hlavu, aby se nemusel o nic starat.

„Kdo je Kevin?“ Hned se zarazil. Bylo jasné, že Kevina musí znát. Jenže si ho taky nepamatoval. Bylo mu trapný vždycky na svůj hendikep takhle upozornit.

Adéla neodpovídala. Dívala se na něj zkoumavě, jako by se snažila zahloubat se mu do mozku a ověřit si, jestli ta jeho ztráta paměti je opravdu tak absolutní nebo jestli to jen používá jako výmluvu, aby se vyhnul nepříjemnostem. Zřejmě usoudila, že James skutečně tápe ve tmách, tak jen mávla rukou a odpověděla: „Kevin je můj manžel, párkrát jste se viděli. Kvůli práci tráví vždycky pár měsíců ve Státech, ale za pár dní přijede. Vyzná se v obchodech, já to spíš jen udržuju.“ A začala listovat v papírech.

1.7.2

James vyčkával. Nevěděl, jestli má Adéla ještě nějaký bod na probrání. Sám nic neměl. Znovu na něj vzhlédla od papírů. „Chceš se s Kevinem sejít?“

Pokrčil rameny. „Je to potřeba? Nechci dělat žádný obchody. Jen si musím zase zvyknout, zkusit si vzpomenout. Ale myslím, že nechci nic měnit.“

„Dobře,“ přikývla, ale nevypadala spokojeně.

Všiml si toho, a tak když vstával ze židle, ze slušnosti se zeptal: „Něco jsem řekl?“

Tentokrát s odpovědí neváhala. Jako by ji měla nachystanou, jako by doufala, že se bude víc zajímat. „S Kevinem jste si dost rozuměli. Bude pro něj šok, když zjistí, že ho nepoznáváš. Ale chápu,“ dodávala honem, „že pro tebe je to taky šok. Tak zase za měsíc?“

Bylo s podivem, jak dobře si dodnes vybavoval skoro všechno, co se událo po té nehodě. Některé rozhovory skoro živě. Ještě teď slyšel její hlas. Ty tóny údivu nebo zklamání, když se narazilo na něco, co si nepamatoval. Naštěstí brzy začaly být události před nehodou pro jeho byznys nepodstatné, a tak byly jejich schůzky příjemnější. Řešilo se, co je teď a co eventuálně bude zítra, pokaždé si do příště pamatoval, o co šlo posledně. Bylo to uspokojující. Jako kdyby každý měsíc absolvoval zkoušku paměti a pokaždý uspěl.

1.7.3

S Kevinem se poprvé, tedy poprvé co si pamatuje, potkal krátce po jeho ohlášeném návratu ze Států. Bylo to hodně divný. Kdyby aspoň nevěděl, že se znali, a jako by se prostě teprve seznámili. Třeba by se ukázalo, že si zase budou rozumět jako dřív a všechno by mohlo být úplně přirozený. Jenže s vědomím, že ho zná, a přitom ho zároveň nezná, se nedokázal uvolnit, nevěděl, co by měl říkat, jak reagovat. Nevěděl ani, co vlastně znamenalo, že si rozuměli. V čem? Chodili spolu na pivo? Nebo na kulečnick? A Kevin se snažil mu ohleduplně nepřipomínat starý časy, ale zároveň spolu nějak nedokázali nastolit žádný nový.

Jednoho dne mu Adéla oznámila, že teď se pár týdnů o jeho věci nemůže starat, a jestli souhlasí, že by jednu schůzku vynechali. Samozřejmě souhlasil, každý má právo na oddech. A zajímal se proč, co má v plánu. Dočkal se zase toho jejího nekonečně dlouhého zkoumavého pohledu. Potom si položila obě ruce na břicho a řekla: „Že jsi toho spoustu zapomněl, to už jsem si zvykla. Ale nenapadlo mě, že si ani nepamatuješ, jak přichází na svět děti. Vždyť už jsem jako vzducholod'! Budu rodit. Za čtrnáct dnů mám termín.“

1.7.4

Zůstal chvilku jako opařený. Prostě si myslel, že přibrala. Neměla jenom kulatý břicho. Dokonce vlastně měla hodně nenápadný břicho, jen celá tak nějak narostla, souměrně do všech stran. Nikdy to nehodnotil, nikdy se nad tím nezamýšlel, prostě to jen monitoroval. Až teď si uvědomil její zadýchávání. Já jsem ale ignorant!

Nakonec se rozesmála. „Hele je lepší, že sis toho nevšímal. Protože těch řečí, jak jsem tlustá, jsem si od ostatních užila dost. Takhle se chová opravdovej přítel.“ A poprvé co si pamatoval, ho upřímně objala.

Ted' už bude tomu jejich capartovi pět a jako každý rok zase od strejdy Jamese dostane dárek. James si to hned ten den totiž zapsal do svého pamětníčku, potom si tam doplnil datum prckova narození a jako omluvu za to, že Adélu ty tři čtyři měsíce ignoroval, vždycky ve správný den naklusal s dárkem. Jinak se krom měsíčních schůzek nevidali, ani s Kevinem, žádné staré přátelství se obnovit nepodařilo, ale tohle výročí bylo pro něj vždycky připomínkou, že se musí aspoň trochu zajímat i o ostatní. Moc mu to ovšem nešlo. A tak dárky pro Kevina juniora časem začaly být omluvou i za to, že se James prostě o jiné lidi upřímně zajímat nedokáže.

== konec 1. kapitoly ==

P.S.

Leopold Kočandrle – autor českého románu, který James četl, byl ve skutečnosti můj pradědeček. Byl hercem, během své kariéry členem několika českých a slovenských divadel, a napsal román o svých osobních zážitcích z fronty za první světové války. Možná, že díky trošce Leopoldových genů, také píšu romány, z nichž jeden právě čtete:)

Katka Havlová